

Boendestödet värderas inte av andra yrkesgrupper

Som boendepersonal känner jag ibland frustration gentemot mina kollegor inom andra verksamheter, må det vara socialtjänsten eller vården, för att de inte tycks dela min bild av mina klienter och verkligen inte bilden av deras behov. Jag förstår att alla som väljer människovårdande yrken gör det av en god vilja och att alla är måna om att göra ett gott arbete, ge ett gott bemötande, erbjuda stöd och möjlighet till bättre livskvalitet. Jag har också sett många exempel på eldsjälar och gott samarbete. Detta påminner jag mig om varje gång hopplösheten och frustrationen kommer över mig

Boendepersonalen har inget uppdrag som är varken tydligt eller rimligt i andra professioners ögon. Inte är det alltid tydligt i mina egna ögon heller, i och för sig. Vissa dagar serverar jag mat och småpratar över en kopp kaffe tills klockan är halv fem. Detta kan det vara svårt att se nyttan i; hur är det socialt arbete att fika? Andra dagar är det svårare; någon blir allvarligt sjuk, någon hotar mig till livet, en tredje bor i högar med skräp och öppnar inte dörren för någon och vi har dessutom inte personal så vi täcker upp. Men det mesta arbetet sker emellan allt detta. När jag tittar tillbaka och ser vad som föranledde konflikten, och börjar se mönster. När vi, över en kopp kaffe, pratar om allt som hör livet till. När vi gör upp en plan för att kunna sköta lägenheten. Jag lär känna dem jag arbetar för väldigt väl i detta, jag ser deras glada dagar och jag ser deras svårigheter. De jag arbetar för ser i sin tur att jag finns kvar i

vått och torrt. Utan denna relation går det inte att arbeta med förändring, eller motivera till det som känns svårt eller meningslöst.

Därför gör det mitt arbete så svårt när sjukvården vill att boendepersonalen ska hantera mediciner och hota med polis om patienterna inte vill åka till öppenvården. Eller när socialtjänsten inte förlänger boendet för att klienten inte vill ha möten. Eller kommentarer om att uppföljningsmöten ändå inte behövs, för klienten kommer inte förändras. När andra professioner kräver av oss att vi ska ställa högre krav. Besvikelsen och hopplösheten hos min klient landar på mig, eftersom jag är den som finns där. Jag får ta frustrationen och förtroendet för mig nöts sakta men säkert ned. Kanske kan det vara svårt för samarbetsparter att se, men när det inte finns tillit till boendepersonal kan vi heller inte jobba för att öka motivationen till sjukvårdsbesök eller möten på socialkontoret.

Sophia, SFSA, Socialarbetare För Social Aktion